

LA NIT DELS MALSONS

PERSONATGES (per ordre d'aparició)

- 1- Fèlix + monitor 3 + músic
- 2- Lluc + pare 1 + amic pare
- 3- Sara + mestra 1 + assessora 1
- 4- Joan + monitor 1 + pare 2
- 5- Txell + monitora 2 + mare 1
- 6- Xènia + mare 2 + Messi
- 7- Lluc 1
- 8- Nen 5 + cap oficina
- 9- Nen 7 + Napoleó
- 10- Nen 2 + Walt Disney
- 11- Nen 6 + vianant 2+ President
- 12- Nen 3 + assessor 2
- 13- Nen 4 + pare Lluc
- 14- Nena 1 + cantant
- 15- Guardiana de la por 1
- 16- Bet 1
- 17- Greta 1
- 18- Mare Lluc + guardiana 2
- 19- Guardià 3
- 20- Mestre 2 + guardià 4
- 21- Guardià 5
- 22- Vianant 1 + Bet 2 (a partir de l'escena 7)
- 23- Guardià 6
- 24- Guardiana de la por 2 (a partir de l'escena 7)
- 25- Lluc 2 (a partir de l'escena 7)
- 26- Greta 2 (a partir de l'escena 7)

ESCENA 1ª

(L'escenari representa el carrer. Se sent el típic soroll del trànsit, i gent passant amunt i avall. Apareix una persona que va fins un banc. Mira el rellotge, sembla que està esperant algú.)

Fèlix: Lluc? Lluc Armengol? Ets tu?

Lluc: I tant! Almenys així em deia fins aquest matí! I tu, ets en Fèlix, oi? No has canviat gens ni mica!

Fèlix: Gens ni mica? Apa, no diguis mentides... Dubto que a l'institut tingués aquesta panxa. I segur, segur, que tenia més cabell que no pas ara.

Lluc: Vinga, no siguis exagerat, que estàs com sempre. Total, només han passat...

Fèlix: 25 anys! Ni més ni menys! Ja fa 25 anys que vam acabar l'escola. I sembla com si fos ahir. Com et va tot?

Lluc: De perles, noi, ahir em van despatxar, la meva dona em va deixar i avui m'han robat el cotxe.

Fèlix: No fotis!

Lluc *(posant-se a riure)*: No home, no! És broma!

Fèlix: Ostres, per un moment em pensava que havia ficat la pota fins el fons...

(Entra una noia)

Sara: Però quin parell de dandis tenim aquí... Els dos nois més ben plantats del Mercè Rodoreda...

Fèlix: I aquí arriba la Sara Franquet, la noia més plantada...

Sara: Que graciós, Fèlix... *(es saluden els tres)* I què, com esteu?

Lluc: Doncs mira, ara mateix l'estava posant al dia de les meves penúries.

Fèlix: Va calla, no hi tornis... A tu se't veu molt bé, Sara.

Sara: No t'ho negaré. Soc directora del departament de recerca de la facultat de física happynuclear, principal encarregada del programa que treballa els petaflops de les partícules nanomètriques de les molècules biodinàmiques.

Fèlix i Lluc: Uala... *(i es posen a riure)*

Lluc: Però quin idioma parles? T'has empassat una partícula d'aquestes que dius?

Fèlix: No podies treballar de metgessa, o arquitecta? No vas trobar res més recargolat?

Sara: Com sou... Potser si haguéssiu estudiat una mica més, també tindríeu una feina amb tanta rellevància com la meva.

Fèlix: Ai, no, ni ganes...

(Arriba una persona més)

Joan: Ei, nois, hola! Com esteu?

Lluc: Perdona... tu qui ets?

Joan: En Joan, Joan Rocaguinarda, del Mercè Rodoreda, com vosaltres.

Fèlix: Ostres, perdona, però és que no me'n recordo gens... és que fa tant temps...

Sara: Jo tampoc, renoi... Anaves a l'A o al B?

Joan: Al C... Vaig anar tres anys amb tu. Perquè ets la Sara, oi? La Sara Franquet.

Sara: Sí, sí... I tu, Fèlix, l'ubiques, al... perdona, com et deies?

Joan: Joan, Joan Rocaguinarda.

Lluc: Doncs no, em sap greu... I ja et dic jo que un cognom així, és difícil d'oblidar, eh?

Joan: Justa la fusta! Sempre em fèieu aquesta broma...

(Entra una persona més)

Txell: Però què passa, penya!!!! Com esteu tots? Quines pintes que feu! Iaios, que sou ja una colla de iaies!

Fèlix: Txell Planas! Vine aquí! Una abraçada de Teletubbies!

(S'abracen tots menys el Joan)

Joan: Ei, hola, Txell...

Txell: I tu qui ets?

Joan: En Joan, Joa...

Lluc: Heu passat últimament per davant de l'insti? Està igual, igual.

Txell: Igual? Què vols dir? Encara estan fent les obres de l'edifici nou?

Lluc: No dona, no! Aquell no el van acabar mai... L'altre dia vaig passar-hi, i sabeu aquella entrada que hi havia, la de les escales on sèiem cada tarda al sortir?

Fèlix: I tant! Cada tarda, cada matí, cada migdia...

Sara: El conserge sempre ens estava fent fora. "Voleu sortir? No deixeu lloc per passar" (*diu amb veu canviada*) Ai, com es deia pobre home...

Joan: Senyor Florenci.

Sara: Exacte! Quina memòria, com et diguis...

Fèlix: Qui sembla que no té memòria és la Xènia! La que munta el retrobament 25 anys després, i encara no és aquí!

(Apareix de sobte)

Xènia: Buuuuuuaaaah! I tant que hi soc!

Sara i Txell: Xènia!

Lluc: Ens pensàvem que no vindries...

Xènia: Com que no vindria? Si ha estat idea meva fer aquest sopar dels 25 anys!

Fèlix: Però clar, havies de fer la teva típica entrada triomfal! Com als vells temps!

Xènia: Faltaria més...

Sara: Qui falta encara? L'Oriol Perla venia?

Xènia: No podia venir, no ha trobat cangur per les nenes. Falta encara la Gina, el Tomàs (*treu una llista*) Hem de ser catorze. I ara som... cinc.

Joan: Sis, som sis, jo també vinc.

Xènia: Ostres! I tu qui ets?

Fèlix, Lluc, Sara i Txell: En Joan Rocaguinarda.

Xènia: Ah, sí... Et tenia a la llista però no acabo de tenir-te ubicat. Sempre havies estat tan blanc?

Joan: No, és que m'he espantat quan has arribat, així de cop, amb aquell crit...

Txell: Xènia, és que fas por, eh, quan vols...

Xènia: Sí, soc la mestra del terror! Ostres Lluç, no eres tu el que tenies tanta por sempre?

Sara: Sí, és veritat! Recordo que sovint et posaves a plorar al cole, i no sabia perquè, fins que ens vas explicar que tot et feia por!

Fèlix: Ai, jo no me'n recordo... Tenies por, Lluç? Però que vol dir la Sara amb tot?

Lluç: Doncs això, Fèlix, tot vol dir tot. Em feia por l'aigua, la nit, el soroll, el silenci, estar sol, estar amb gent, les tempestes, els ratolins, els cigrons...

Xènia: Els cigrons?

Lluç: I tant! Somiava que quan menjava cigrons, saltaven tots del plat i m'atacaven sense pietat.

Joan: Caram, quina anada de l'olla, no?

Lluç: Sí, però també em feien por els pallassos, els profes, les motos, els patinets, les pilotes, els polítics... Tot, absolutament tot. Cada nit tenia malsons amb alguna de les coses que més por em feien. Em despertava cridant, suant... pobres pares, els feia passar la nit del lloro!

Txell: Recordo que ens vas explicar una història ben estranya quan vas deixar de tenir por. Ens vas colar una bona trola, eh?

Lluç: No, no, el què us vaig explicar era veritat!

Txell: Sí clar... I d'un dia per l'altre vas deixar de tenir por, oi?

Lluç: Doncs sí.

Joan: I com va ser? Encara ho recordes?

Xènia: Tira, tira, Lluç... Total, tenim temps. Fins que arribi tothom, segur que n'hi ha per estona...

Lluç: D'acord. Va ser quan teníem onze anys. La nit abans de marxar de colònies. Aquella nit vaig tenir un malson horrorós. Vaig somiar que tot el què podia anar malament, encara anava pitjor...

(Es tanca el teló)

ESCENA 2ª

(L'escena representa el somni que té sobre les colònies. Van apareixent tot de nens que van repetint)

Nens: Quinze dies i catorze nits, quinze dies i catorze nits...

(Un d'ells es va quedant arraconat, i es tapa els ulls i les orelles, fins que els nens ho acaben cridant, i es posen a jugar amb tres monitors. Un d'ells s'apropa al Lluc)

Monitor 1: Ei, Lluc, vine a jugar amb tothom! Que et passa res?

Lluc: Mai he estat tants dies fora de casa, no hi volia venir, jo! La mare em deia que m'ho passaria bé, però estic segur que seran els pitjors dies de la meua vida. M'enyoro molt, vull tornar a casa!

Monitor 1: Tornar? Però si acabem d'arribar! Tot just hem descarregat les motxilles i estem fent el primer joc! Com pots enyorar-te tan aviat? Va, vine!

Nens: Quinze dies i catorze nits! Quinze dies i catorze nits!

(Els nens ho van cridant, canviant de cantó i segueixen jugant)

Monitora 2: Lluc, s'acosta l'hora de sopar! Ves a rentar-te mans, que et toca parar taula! Lluc, au va, que no t'ho hagi de repetir!

Lluc: No suporto dormir fora de casa. Les cases de colònies són enormes, plenes de passadissos llarguíssims que no s'acaben mai. Em fa por creuar-los. I a les habitacions, a l'hora de dormir, tot són sorolls estranys, hi ha monstres i fantasmes...

Monitora 2: Va Lluc, tot el què dius no té ni cap ni peus. No pensis aquestes coses i vine amb mi.

(Els nens ho van cridant, canviant de cantó i segueixen jugant)

Monitor 3: Lluc, ves amb el teu grup a fer l'activitat de matí. Vinga, que t'esperen, com sempre! No els facis acabar la paciència!

Lluc: Activitat? Quina activitat? Muntar a cavall! A qui se li acut una bogeria així? Som massa petits per pujar sobre uns animals tan grossos! I si m'hi feu pujar, el cavall notarà que tinc por i em farà caure a terra, segur!

Monitor 3: Lluc, són ponis... els teus peus gairebé tocaran a terra... Va fes, el favor!

Lluc: No, no, no i no! *(Se'n va cap a l'altre cantó de l'escenari, i els nens es dirigeixen cap allà)*

Nena 1: Lluc, vens a jugar al bosc?

Nen 2: Com vols que vingui al bosc? Segur que es pensa que és ple de panteres, óssos i lleons...

Lluc: I segur que també hi ha assassins!

Nen 3: Lluc, vols fer parella amb mi al tir amb arc?

Lluc: És que vols morir jove? Si no et clavo jo una fletxa, segur que algú altre me la clavarà a mi!

Nen 4: Lluc, avui a la tarda anem al rocòdrom! Estàs preparat?

Nen 5: Ja contesto jo per ell: No, que segur que em cauré i em quedaré sense dents.

Nena 1: O potser et mareges quan siguis a dalt de tot. Ai, si et comença a rodar el cap a aquella alçada!

Nen 3: Ves a saber si es trenca la corda a mig camí i et quedes cap per avall amb el peu entortolligat.

Lluc: Ai no! Se'm pujarà la sang al cap i llavors se m'inflaran els ulls, em sortiran de les òrbites, i...

Monitor 1: Nois, noies, aneu venint, si us plau, que us expliquem una cosa.

Nen 4: Som-hi Lluc, a veure quina una ens han preparat.

Lluc: Jo no vinc, que prendré mal, segur...

(L'agafen entre dos i es reuneixen tots)

Monitor 2: Ara farem una partida del joc del mocador, feu dos equips, i repartiu-vos els números. *(Els nens es separen en dos grups i es preparen per jugar al mocador).*

Lluc: Al mocador? No, segur que em passarà alguna cosa dolenta.

Nen 2: Però com vols que et passi res al mocador? Ni que te l'haguessis de posar al coll!

Nen 5: Va vinga, jo soc l'1, tu el 2 i Lluc, tu seràs el 13.

Lluc: El 13? Havia de ser el tretze? De veritat? Tinc un mal pressentiment...

(El joc està a punt de començar)

Monitor 3: Preparats? Som-hi! El número... 13!!

(En Lluc es desmaia i cau a terra)

VIURE INTENSAMENT

No hi ha res millor que unes colònies, per començar les vacances
uns quants dies lluny dels pares i amb els teus amics.
Poder estar corrent i jugant sempre, enmig de la natura
això sí que se'n diu poder viure intensament.

I és que allà hi jugarem
a la piscina ens remullarem
Allà hi cantarem
i de tot ens disfressarem

No has de tenir por, no pateixis Lluç, que ja veuràs que allà
molt bé ho passarem, i serà un bon record per tu.

Baixes de l'autocar i comences una gran aventura
seran jocs, seran gimcanes, i vetllades que et sorprendran
Tindrem temps per anar d'excursió a paisatges bucòlics
enllaçant activitats, això serà segur un no parar.

I és que...

Podeu dir missa
tot el què heu dit a mi no em canviarà
Anar de colònies
innecessari i perillós deu ser
Caure de cul, de cap això et pot passar
Si no em piquen ortigues, segur que em picaran tots els mosquits.

No hi ha res millor...

I és que....

ESCENA 3ª

(En Lluc és al llit i es desperta del malson cridant. Entra la mare.)

Mare: Lluc! Què et passa?

Lluc: He tingut un malson, mare, de les colònies. No hi vull anar, tinc molta por, us trobaré molt a faltar i segur que em faré mal, i aniré a l'hospital, i...

Mare: Va fill meu... Ja n'hem parlat moltes vegades d'aquest tema. Saps que ara et sembla horrorós, però t'ho passaràs molt bé, ja ho veuràs.

Lluc: No, no, no... Ho he somiat. Em cauré del cavall, del rocòdrom, em perseguiran tots els animals del bosc...

Mare: Tu ho has dit, Lluc, ha estat un malson.

Lluc: No m'obliguis a anar-hi, per favor... deixa'm quedar a casa, faré deures, pararé taula cada dia, netejaré l'habitació i em rentaré les dents cinc vegades!

Mare: Va, preciós, no pensis tantes coses i mira de dormir. Bona nit.

(La mare se'n va.)

Lluc: Et pots quedar una estona?

Mare *(des de fora d'escena):* Bona nit...

Lluc: Tinc set...

Mare: Bona nit, Lluc, dorm!

(El Lluc es queda ben sol, i comencen a sentir-se sorolls. Es gira, es tapa amb el llençol... i s'obre una finestra. Entra una dona acompanyada de dos nens)

Guardiana: Renoi! Com costava d'obrir la finestra! Una mica més i em deixo les ungles clavades...

Greta: És aquí, guardiana? Ja hem arribat?

Guardiana: A veure... si el google maps no m'enganya, aquesta és l'habitació del Lluc, sí, però no el veig...

Bet: Em sembla que està sota aquest llençol.

(La guardiana s'acosta i enretira el llençol.)

Lluc: Aaaaah! Mare, pare!!! Pooooooooor!

Guardiana: Nen, no cridis, que despertaràs a tots els veïns!

Bet: Segurament ja s'han despertat amb el soroll que has fet per obrir la finestra!

Guardiana: No et passis de llesta, Bet.

Lluc: Què voleu? Qui ets?

Guardiana: Espera, noi, aquí faig jo les preguntes. Tu ets en Lluc, oi?

Lluc: Sí...

Guardiana: Ufff! Per un moment he dubtat, perquè per molt GPS que porti, tots els edificis són iguals, en aquesta ciutat! Així que no m'he equivocat. Gràcies a Déu. És que ho he de fer molt bé, perquè estan fent reducció de plantilla i com no ho faci bé, em faran fora de la feina.

Lluc: De la feina? Quina feina?

Guardiana: Ai perdona! És que soc un desastre. Encara no m'he presentat. Té, la meva targeta de visita. *(Li allarga una targeta al Lluc, que se la mira)*

Lluc: Guardiana de la por?

Guardiana: Això mateix!

Lluc: Però... quina mena de feina és aquesta?

Guardiana: Soc una de les encarregades de que la por no desaparegui...

Lluc: Ho sabia! Ets dolenta!! Mamaaaaa! Papaaaa!

Greta: Caram, Lluc! Ets més escagarrinat que jo! I em pensava que no hi havia al món ningú que tingués més por que jo.

Lluc: I vosaltres dues qui sou? També de l'exèrcit de la por?

Bet: Però de quin exèrcit parles ni què punyetes! Jo soc la Bet.

Greta: I jo la Greta.

Guardiana: Són nenes com tu, els passa el mateix. Tenen molta por.

Lluc: I les has segrestat per menjar-te-les i ara vens a per mi?

Guardiana: Ai no, que n'ets de lluç... No et faré cap mal. Esteu obsessionats que la por és dolenta, i cada vegada hi ha més psicòlegs que la volen eliminar. Però la por és necessària per sobreviure. Sense por, la humanitat s'extingiria! És molt important. I els guardians controlem els somnis per tal que no desaparegui.

Lluc: Quina feina més desagradable...

Bet: Això mateix he dit jo.

Guardiana: Doncs està molt ben pagada, què voleu que us digui...

Lluc: I què vols de mi?

Guardiana: Intentaré fer-te entendre que tenir por no és dolent, només cal acceptar-la i saber com enfrontar-t'hi. A la Bet i la Greta els he ensenyat el malson que acabes de tenir i...

Lluc: Com? Heu vist el meu malson? Com si fóssiu al cinema?

Greta: Sí, ha estat increïble! Només faltaven les crispetes!

Bet: Ens hem petat de riure quan el monitor ha dit "el tretze" i tu queies rodó a terra... *(riuen)*

Lluc: No li veig la gràcia per enlloc.

Guardiana: Va, ara ens hem de posar en marxa. Vindràs amb nosaltres i veuràs els malsons de la Greta i la Bet, i t'adonaràs que és normal tenir por.

Lluc: Vosaltres de què teniu por? Jo de tot.

Bet: Ostres, potser sí que ets el campió dels porucs! Visitem primer el meu?

Guardiana: No, primer veurem el de la Greta.

Lluc: Però això és legal?

Guardiana: És clar que és legal! Per qui m'has pres? Però per si les mosques, que no se n'assabenti el Tribunal Suprem, eh?

Lluc: Greta, una pregunta... Per casualitat no tindràs por al desgel dels pols i l'augment de temperatura del planeta?

Greta: No... Per què ho dius?

Lluc: No, per res... et dec haver confós amb algú altre...

Guardiana: Au va, vinga! Que se'ns farà de dia! *(Els quatre surten per la finestra)*

ESCENA 4ª

(Els quatre personatges arriben fins on hi ha un altre guardià de la por.)

Guardià 3: Ja era hora que arribéssiu! On dimonis us havíeu ficat?

Guardiana: Ha estat cosa d'en Lluc. Ha costat una mica de convèncer perquè vingués.

Lluc: Com si fos tan fàcil entendre el què està passant.

Bet: Si et serveix de consol, jo tampoc les tinc totes, però ara almenys tinc companyia. A mi em fa por quedar-me sola.

Guardià 3: Qui és la Greta dels tres?

Greta: Soc jo. Què he de fer?

Guardià 3: Molt fàcil. Vens amb mi i et poses a dormir. Faré que tinguis un malson sobre allò que et fa por, i ells podran donar-hi un cop d'ull.

Greta: No em fa gens de gràcia haver de reviuire les meves pors... No hi ha una altra manera?

Guardiana: Greta, tu mateixa has dit després de veure el somni del Lluc, que et senties més compresa, i començaves a entendre perquè hem de tenir por.

Lluc: A mi ningú m'ha demanat permís perquè espiéssiu el meu malson!

Guardiana: No hi havia temps per perdre!

Guardià 3: I ara tampoc. Va Greta, vine amb mi. Et diré on has de posar-te a dormir.

Greta: I si no em ve son?

Guardià 3: No pateixis, que a l'Spotify tinc totes les cançons del Joan Dausà. *(Marxen els dos)*

Lluc: I ara què hem de fer?

Bet: Res, ja veuràs. Seu i obre els ulls...

(S'allunyen i van apareixent nens d'una escola en dos grups)

Nen 7: Heu fet els deures de mates que van posar la setmana passada?

Nens 2 i 4: Sí, sí...

Nen 3: Deures? De mates? Però quins deures?

Nen 4: Aquelles divisions amb decimals que no vam acabar a classe; no te'n recordes?

Nen 3: Ostres! Va dir que eren de deures? No pot ser!

Nen 2: Ets un cas! Ja te n'has oblidat una altra vegada. Doncs ja et pots preparar...

Nen 3: Va dir que si me'ls tornava a oblidar, em posaria una nota a l'agenda...A casa em deixaran una setmana sense play...

Nen 7: Una setmana només? Doncs estàs de sort. A mi una vegada em van castigar tot un mes sencer!

Nen 4: Ei, mireu! Per allà ve la Greta amb la seva amiga. Pobra, avui segur que li tocarà el rebre una altra vegada.

Nen 2: I tant, perquè mireu qui hi ha allà!

(Arriba la Greta amb una amiga (nena 1). Quan passen pel costat de dos nens, un li fa la traveta i cau a terra)

Nen 6: Quatre ulls! Em sembla que hauràs d'anar a l'oculista, que les teves ulleres no funcionen bé!

Nen 5: No, no funcionen bé... Quatre ulls!

(Apareix una mestra)

Mestra 1: Què ha passat aquí? T'has fet mal, Greta?

Greta: No senyoreta. He ensopegat amb les meves sabates... soc tan maldestre.

Mestra 1: Sí, és això el què ha passat?

Nens (mirant-se entre ells): Sí, senyoreta.

Mestra 1: D'acord, doncs va, si n t'has fet res, amunt. I lliga't bé les sabates, tot i que ja veig que les tens ben lligades... *(La mestra se'n va i el nen 5 tira els llibres de la Greta al terra i el nen 6 els allunya d'una puntada. Els altres s'ho miren)*

Nen 6: Però mira que ets inútil... Ara se't cauen els llibres per terra... hauries de vigilar més les teves coses, llumeneta!

Nen 5: Sí, les teves coses, Greta ximpleta!

Nena 1: Per què no la deixes en pau d'una vegada?

(El nen 5 fa un senyal i el nen 6 l'agafa)

Nen 6: Què has dit, mig pet de cabra? Has gosat dir-me què he de fer o què no he de fer?

Nena 1: Deixa'm anar! He dit que em deixis anar!

Nen 6: *(trepitjant la mà de la Greta que estava recollint els llibres)* Mira, mongeta, t'ha sortit una defensora, la defensora de Greta la tonteta.

Greta: Em fas mal!

(Els altres nens estan intranquils, però no fan res per ajudar-les)

Nen 6: Ai Greta... per què no marxes d'aquesta escola? Em fas nosa, ho saps? No vull compartir l'aire que respiro amb tu. M'ofegues quan sento la teva presència prop meu. *(La Greta comença a plorar.)* Ja plores? Greta la fleumeta et diré a partir d'ara.

Nen 5: Greta la fleumeta, Greta la fleumeta... Ep, vosaltres! Que no us sentim!

(Els altres nens, amb por, comencen a cridar també.)

Nens: Greta la fleumeta, Greta la fleumeta...

(Arriba una altra mestra.)

Mestra 2: Quin escàndol! Què és aquest soroll?

(Els nens callen, deixen anar les nenes i s'aparten. L'amiga de la Greta s'acosta a ella.)

Mestra 2: Però què ha passat? Que algú m'ho expliqui ara mateix!

Nen 5: No ho sabem, senyoreta. Passàvem per aquí, i hem vist que la Greta estava plorant.

Mestra 2: És veritat, això? *(dirigint-se als nens, que assenteixen amb el cap.)* No sé si acabar-m'ho de creure, i més si hi estàs tu ficat, Oriol. Vinga, ajuda la Greta a aixecar-se.

(L'Oriol l'ajuda de mala gana i s'eixuga la mà un cop fet)

Mestra 2: Tothom cap a classe, que l'espectacle ja s'ha acabat.

Nen 3: Senyoreta...

Mestra 2: Digues... *(L'Oriol i el seu amic es posen darrere amb posat amenaçador)*

Nen 3: Res, res... *(Tots van marxant i es queda la Greta sola plorant.)*

ESCENA 5ª

(A l'escenari hi ha en Lluc, la Greta, i la Guardiania. Entren la Bet i el guardià 3.)

Bet: Ostres Greta, com estàs? Quin mal son que has tingut, eh?

Lluc: Em sap molt de greu. I jo que em pensava que les meves pors eren les més importants.
Això et passa a l'escola?

Greta: No, a mi no em passa, però aquell nen abusador existeix de veritat, i a tothom li fa por enfrontar-se amb ell. Jo tinc por de que algun dia em faci res a mi.

Guardià 3: L'important és que aquesta por que tens, la puguis fer servir per buscar solucions.
Buscar ajuda als mestres o algun altre adult a qui li pugueu explicar el què passa.

Guardiana: I sobretot tenir molt clar que cap persona és superior a cap altra, i que cap nen ni nena té dret de fer la vida impossible a ningú.

(Entra un nou guardià)

Guardià 5: Ja us he trobat! Vinga, anem per feina. Bet, ara et toca a tu i a la teva por.

Bet: Ja em toca a mi?

Guardià 5: Noia, només quedes tu... Els altres somnis ja els hem vist.

Greta: Tu de què tens por, Bet? És com la meva?

Bet: No, a mi em fan por les multituds. Tinc por a perdre'm enmig de la gentada, i llavors sempre munto sidrals als meus pares per tal de no anar a cap lloc.

Guardià 5: Va, vine, Bet, anem cap a allà. *(La Bet i el guardià marxen)*

Lluc: Espero que no s'ho passi malament...

Guardiana: Luc, has d'entendre que tenir por no és dolent, sinó que en veritat t'ajuda a protegir-te. Tenir por de les serps, per exemple, t'ajudarà a anar amb compte si te'n trobes una, no creus?

Lluc: Ja t'entenc, però no totes les pors són iguals, no?

Guardiana: Tensa raó, per això....

Greta: Xxxxt, calleu un moment, que la Bet ja està somiant...

(A l'escenari hi ha un continu de gent passant amunt i avall. Apareixen 4 adults, dos nens i la Bet.)

Pare 2: Així què, us ha agradat la pel·lícula o no?

Nen 2: Ha estat xulíssima! Us en recordeu quan han caigut tots pel pou sense fons i ha sortit aquell monstre del fons?

Bet: Has fet un crit que tota la gent del cine s'han girat cap a tu!

Mare 2: Ai sí, fill, no sé perquè has de ser tan escandalós, la veritat... Ho has heretat de ton pare. La propera vegada que vulguis anar a veure una pel·lícula, hi vas el cap de setmana que estiguis amb ell, jo no en vull saber res!

Pare 1: A mi, quan dúiem mitja hora, ja en tenia prou. No sé com pot ser que us agradin tant aquestes pel·lícules.

Nen 7: Doncs perquè són el millor del món, per què si no? Ah, pare, per cert, podries ser més dissimulat? Cada cinc minuts, mirant l'hora. Si ja sabies que s'acabava a dos quart de set, no cal que miris tant el rellotge!

Bet: I tu pare, mirant el mòbil tota l'estona, amb la llum que fa! Mira que n'estàs enganxat!

Pare 2: Ai sí, tens raó, filla, hauré d'anar a alguna d'aquestes xerrades que fan sobre l'ús correcte de les tecnologies...

Mare 1: Sí, i tant, aquestes xerrades que tots hi anem, diem que sí a tot, i després fem tot el contrari!

Nen 7: Doncs és veritat! Sempre ens esteu dient què hem de fer, què no hem de fer... i després vosaltres, feu el què voleu!

Pare 1: No siguis tan exagerat...

Nen 7: Però si l'altre dia vas tornar del gimnàs i et vas acabar els dos paquets de dònuts que quedaven!

Mare 2: Apa, quina enganxada! *(Riuen tots)*

Pare 2: Parlant de menjar, on anem a sopar?

Tots els nens: Al McDonald's!!!

Mare 1: A veure, hem dit a sopar, no a llençar una bomba de destrucció massiva als vostres budells.

Nens: Ooooooh...

Mare 2: Em sembla que per aquí a la vora hi ha un bar d'entrepans que estan bé de preu.

Pare 1: Cap a on?

Mare 2: Em sembla que era dos carrers més enllà.

(Els pares s'aparten una mica)

Bet: Seriosament, us ha agradat la pel·lícula?

Nen 2: Què va! Però bé hem de fer creure que sí, no? Personalment hauria preferit Frozen 2.

Nen 7: Uaaaaa! No l'has vista encara? Està molt bé!

Bet: Tampoc tant, eh? La primera era molt millor.

Nen 7: Sí, ja ho sé que les segones parts sempre són pitjors que les primeres.

Nen 2: Excepte L'imperi contraataca i El padrino!

Bet: El quèèèè?

Nen 2: Una peli que el pare em va deixar veure. Però com se n'enteri la mare...

(La Bet s'ajup a cordar-se la sabata. Els pares criden els nens. Van cap a allà i marxen, deixant la Bet enrere. Quan es posa dreta, els busca i no els troba.)

Bet: Pare? On sou?

(Va passant gent per allà, però ningú és son pare o els altres. Intenta preguntar.)

Bet: Perdoni...

Vianant 1: No llevo dinero, no llevo dinero!

Bet: Senyora...

Vianant 2: No tinc temps, nena, no tinc temps...

(Ningú li fa cas. Cada vegada passa menys gent fins que es queda sola.)

Bet: *(cridant fort)* Pare!!!!!!

ESCENA 6ª

(En escena la Guardiania, el Lluc, la Greta. Entren la Bet i el guardià 5. Els nens s'abracen.)

Guardià 5: Què, com es sentiu ara?

Lluc: No ho sé... Tinc una barreja d'emocions. No tinc clar encara que tot això ens serveixi de res, no veig perquè ha de ser necessària la por, com dieu.

Guardiana: Doncs acabes de viure una primera cosa positiva. Fixa't com la por us ha unit a vosaltres tres. No us coneixíeu de res i ara us heu fos en una abraçada.

Guardià 5: La por ens fa buscar suport en altres persones, i això estableix lligams molt profunds. Quan algunes persones passen por juntes, connecten entre elles d'una manera especial.

Lluc: Però insisteixo, és necessària?

Guardià 5: La por ens avisa dels perills i ens fa estar atents.

Greta: I vosaltres, exactament, què feu?

Guardiana: Els guardians de la por vivim de nit en els vostres malsons, i procurem que no es perdi aquesta emoció.

Bet: I en sou molts, de guardians?

Guardià 5: Som més dels que et penses. Tu aquí en veus dos, no?

Bet: Sí, clar, sé comptar...

Guardià 5: Fixa't bé...

(Amagats per allà van apareixent fins a quatre guardians més.)

Guardià 6: Hola a tothom! Com us va l'experiència?

Bet: I vosaltres sou...

Guardià 4: Nosaltres sis som els guardians de la por d'aquesta zona.

Lluc: De Barcelona?

Guardià 6: No, no! De Barcelona, diu! Ja, ja, ja... Nosaltres només ens encarreguem d'aquest carrer. A tot Barcelona som... quants som?

Guardià 2: 378.911 guardians.

Nens: Quèèèèè?

Guardià 4: Què us pensàveu? Sou molta gent! I per què ho sapigueu, encara en som pocs, anem de bòlit, estem gairebé sobreexplotats.

Guardià 5: Cadascú de nosaltres s'encarrega de 5 persones.

Lluc: Cinc? No en són tants...

Guardià 4: Ep, no et passis, és que també fem altres feines, eh? Jo, per exemple, apart de controlar els malsons d'aquestes persones, gestiono les altes i baixes.

Bet: I això què vol dir?

Guardià 4: Doncs cada vegada que hi ha una persona nova que tingui alguna por, l'he de registrar en un programa informàtic. I el mateix amb les baixes, les persones que deixen de tenir por.

Guardiana: Vet aquí el nostre gran problema. Cada vegada hi ha més persones que no tenen por de res. I si segueix baixant el nombre, a algunes de nosaltres ens acabaran fent fora de la feina.

Greta: Però a mi sempre m'han dit que tothom té por d'alguna cosa...

Guardià 3: No t'ho creguis pas. La gent està perdent pors, i llavors es tornen més inconscients.

Guardià 6: No sabeu que cada vegada hi ha més gent que fa coses estranyes amb els mòbils? Fer-se fotos penjats d'una biga d'un gratacels, o a la punta d'un precipici, o ballant per la carretera?

Guardià 2: Aquestes persones no tenen por, són una colla d'inconscients!

Bet: El meu pare diu que són curts de gambals.

Guardià 2: Sí, això també.

Guardià 5: Diguem-ho clar, són burros rematats!

Lluc: I tu, quina altra feina fas apart de la de controlar cinc persones?

Guardiana: Jo classifico les pors. N'hi ha moltes i de tipus diferents.

Guardià 6: Per això jo també faig aquesta feina. Què faries sense la meva ajuda?

Guardiana: Què faries tu sense la meva...

Greta: No ho entenc...

Guardià 6: Mira Greta, no és el mateix tenir por per exemple, de les taràntules, que de sortir en un escenari a parlar davant de molta gent.

Guardià 2: O per exemple, no és el mateix tenir por d'una persona que existeix, que no pas d'un monstre.

Guardià 5: I a més, les pors canvien. Les pors dels nens i nenes no són el mateix que les pors dels adults.

Bet: Al meu pare li fa por volar en avió, però a mi no.

Lluc: A la meva mare li fan por els escarabats, però al meu pare... al meu pare no sé de què deu tenir por. No en deu tenir.

Guardiana: Sí que té por, el teu pare, sí...

Lluc: Sí? De què?

Guardiana: Ui, això no t'ho puc dir, és secret professional. Si t'ho digués em ficaria en un bon embolic.

Guardià 3: Voleu que us digui una cosa? Encara que som guardians de la por, ens ho passem molt bé i riem moltíssim!

Guardià 6: Això és veritat! És que en veiem cada una de por, que té tela marinera...

Guardià 4: Us en recordeu, fa quatre anys, d'aquell senyor que tenia por de les rialles?

Guardià 3: Ostres sí! Que bo!

Greta: Por de les rialles? Com es menja això?

Guardià 4: Me n'encarregava jo d'aquest. Resulta que no suportava les riallades de la gent, deia que quan algú reia, ell notava com si un ganivet esmolat li entrés per les orelles...

Guardià 6: Era ben estrany, aquest malson...

Lluc: Doncs sí que és ben curiosa la vostra feina...

Guardià 2: Jo no la canviaria per res del món!

GUARDIANS DE LA POR

Som aquells que ningú coneix,
vivim en els somnis de tota la gent
i així controlem que la por no desaparegui.

No volem somnis ensucrats
d'amor, divertits ni tampoc banals
nosaltres existim per fer-te viure un malson.

So-o-o-om guardians de la por! (x2)

La por és bona, no fa cap mal
encara que pensis que no val per res
el món no seria com és si no tinguéssim por.

Un calfred, despertar-se de cop,
suant i amb el cor bategant de valent
pànic, terror, això és el què ens dona vida.

So-o-o-om guardians de la por! (x2)

So-o-o-om guardians de la por! (x4)

Visca la por, fem créixer la por, has de tenir por ...

ESCENA 7ª

(En escena tenim els tres nens, la Guardiana i el guardià 6.)

Lluc: Crec que ja va sent hora que accepti la por com a companya de viatge, però potser sí que hauria de reflexionar i realment veure quines són infundades.

Guardiana: Exacte Lluc. No has de tenir por a tenir por, encara que soni estrany. El què passa és que has d'entendre que el teu cas era una mica especial.

Guardià 6: Podríem dir que més que especial, era exagerat. Hi ha moltes coses que no t'han de fer por, perquè en el fons t'estàs impedit gaudir de moltes coses de la vida.

Lluc: Sí, sí, si teniu raó. Però és que sempre m'ha costat tant...

Guardiana: Pots seguir tenint por, per exemple, de saltar en paracaigudes. I si no ho fas mai, tampoc et passarà res. Però si tens por de rebre cops de pilota, això provoca que no surtis al pati de l'escola i no juguis amb ningú.

Greta: No surts mai al pati? De debò?

Lluc: Em quedo al costat de la porta, vigilant a dreta i esquerra.

Greta: I no vols jugar amb ningú?

Lluc: Si voler, vull. M'agradaria jugar amb els companys, a pilota, o amb els que juguen a cartes en un racó... Però com que sempre estic patint, no ho faig.

Guardià 6: Doncs això és el què has de deixar de pensar. La por és bona, la paràlisi no tant.

Guardiana: Per cert, quina hora és? *(mira el rellotge)* Encara tenim temps. Per què no els ensenyes un somni de la Jenni?

Bet: Jenni? Quina Jenni? No serà pas...

Guardià 6: Sí, la cantant que va guanyar l'última edició del concurs "Operació Fama-Exprés".

Bet: Uaaaaaa! M'encanta!!! És la millor cantant del món! I ets el seu guardià de la por?

Guardià 6: Bé, ho era fins que va marxar del barri. Però li he anat seguint la pista.

Greta: Però si és una cantant d'èxit, no deu tenir pas por de res, no? Deu ser valenta!

Guardiana: Les aparences enganyen, Greta, i darrere d'una persona que veus molt segura de si mateixa, potser hi ha una vergonya que no et pots ni imaginar.

Guardià 6: Crec que és un dels millors exemple per tal que ho entengueu. Voleu veure-la?

Bet: A la Jenni? Ai mareta que em desmaio aquí mateix...

(Donen la volta a l'escenari mentre apareix la cantant, que se la veu nerviosa i intranquil·la. De fons se senten veus i crits de fans. Els nens i els guardians es col·loquen. Entren el guitarrista i els dos assessors de la noia.)

Assessor 1: Com que no vol sortir? Però què dimonis m'estàs explicant? Clar que sortirà! I ara mateix! Em sentirà aquesta noia, i tant que em sentirà!

Músic: No crec que cridar-la d'aquesta manera ajudi gaire...

Assessor 1: Tu què sabràs de com tractar la gent. Saps quants diners hi ha en joc? Si no surt i s'anul·la el concert, serà una ruïna!!

Assessor 2: I també serà un desastre per la seva carrera! Just està començant, i si comença a fer coses estranyes, el públic de seguida la canviarà per algú altre i a ella l'oblidaran!

Músic: Bé, de totes maneres, deixeu-me parlar a mi primer, si us plau...

Assessor 1: D'acord, et dono un minut.

(El músic s'acosta a la Jenni.)

Músic: Jenni, s'acosta l'hora de sortir a escena.

Cantant: No puc cantar.

Músic: Què?

Cantant: Hi ha molta gent, i s'adonaran que no en sé, em tiraran tomàquets, em xiularan... No puc sortir.

Assessor 1 (entrant irat): Mira maca, tu surts a cantar perquè si no ho fas, el contracte que vas signar el faré miques, i et quedaràs sense res, ho sents? Sense res!

Cantant (tranquil·la): És que no puc cantar, no em surt la veu. Mireu, em tremola la mà, no podré tocar la guitarra.

Assessor 2: A veure, segur que estàs una mica nerviosa, ja ho sabem. És ben normal. Jo també estava nerviós quan vaig guanyar el certamen literari a l'escola i em van dir que havia de llegir davant de tothom.

Cantant: Però és que faré el ridícul, i s'adonaran que soc un frau!

Assessor 1: Si no surts, sí que seràs un frau, però per mi i pels milions que volia guanyar amb la teva carrera!

Músic: Escolta Jenni, estigues tranquil·la. Fem com l'altra vegada, Et prens la til·la que ja tenies preparada i veuràs com et calmes i fas el millor concert de la teva vida.

Assessor 1: Una til·la? Un parell de bufes ben donades és el què necessita.

Assessor 2: Tu calla, que no ajudes gens. Funcionarà?

Músic: Segur que sí, com les altres vegades.

Assessor 2: Altres vegades?

Cantant: Em passa a cada concert. *(Es pren la til·la i comença a fer cares estranyes.)* No puc cantar, me n'he d'anar. Tinc ganes de vomitar!

(La noia s'aixeca i se'n va, els altres al darrere i els nens i les guardianes reapareixen)

Bet: Però què fa? Per què se'n va? Ha de sortir a cantar!

Guardià 6: Tranquil·la, només era un malson. La Jenni s'ha despertat.

Lluc: Aaaah... era un malson, clar, no me'n recordava... Per uns moments em pensava que això acabaria malament.

Greta: Però què li passa a la Jenni?

Guardiana: Té el què se'n diu por escènica. Li fa pànic sortir a l'escenari.

Bet: Però això no pot ser, si porta ja dos anys fent concerts per tot el país, i mai he sentit que se suspengués cap!

Guardià 6: Perquè s'esforça per superar la por, però això no vol dir que no en tingui. Procura vèncer aquesta por sortint a l'escenari i cantant com ella sap fer. Té la por, l'ha acceptada i lluita contra ella.

Lluc: Ara sí que començo a entendre-ho.

Bet: Ostres, pobre Jenni... Ara encara m'agrada més.

Guardiana: Bé jovenetes i jovenet. Ara sí que s'està fent tard. Aviat sortirà el sol i heu de tornar a les vostres cases. Anem tirant?

(Van marxant d'escena.)

ESCENA 8ª

(Els tres nens i la guardiana van tornant cap a casa)

Greta: Què passarà ara quan es faci de dia? Tu marxaràs?

Guardiana: Sí, arriba per fi la meva estona de descans. Bé, després d'omplir la paperassa que informa de tot el què ha passat aquesta nit. Potser m'hi estic un parell d'hores... Però després, una bona dormideta!

Bet: Quina sort, perquè nosaltres no podem pas dormir! Ens haurem d'aixecar amb el nou dia!

Lluc: I a mi m'espera un dia molt especial. Me'n vaig de colònies!

Bet: Ei! Molt bé! Ja hi vols anar? No tens por?

Lluc: A veure, no canteu victòria. Em fa respecte, però hi he d'anar i mirar de passar-m'ho bé.

Greta: Ja veuràs com t'ho passes genial. Jo també vaig de colònies, però fins d'aquí dues setmanes no sortim.

Bet: Sigui com sigui, anirem cansats tot el dia després d'estar tota la nit desperts!

Guardiana: No em feu gens de llàstima, eh? Que de vegades, quan no estem de servei, i estem descansant a la central, arriben urgències i ens hem de moure ràpid!

Greta: Urgències? De quin tipus d'urgències parles?

Guardiana: De les migdiades del dimoni! De dia a nosaltres ens toca dormir, però com a algun dels nostres vigilats se li passa pel cap fer la migdiada, s'ha acabat el descans!

Lluc: Jo no faig mai migdiada.

Guardiana: Ja ho sé, què et penses? Normalment, fem una llista de persones que fan migdiada habitualment, i sempre els encolomen als "novatos". Mira Lluc, ja hi som!

(Arriben a casa del Lluc)

Lluc: Què estrany, quin silenci hi ha encara...

(Apareix el guardià 5)

Guardià 5: Hola! Potser hauríeu de fer una mica de soroll, que el pare del Lluc encara dorm. Ha tingut un malson a la nit, però ara s'hauria de despertar.

Lluc: Un malson? El pare ha tingut un malson? De què té por el meu pare?

Guardiana: Ho sento Lluc, no et puc ensenyar els malsons dels teus pares. Va contra les normes.

Guardià 5: Ui, si ho féssim, ens cauria una bona brega... Hem d'anar amb compte de no trencar mai les normes, ens ficaríem en un bon embolic.

Lluc: Però jo ho vull saber! Si me l'ensenyeu, podria ajudar-lo, igual com ell em vol ajudar a mi!

Guardià 5: No pot ser Lluc, no ho podem fer! Podríem arribar a perdre la feina!

Guardiana: Exacte, com el què li passa a ton pare. Ostres! *(tapant-se la boca)*

Lluc: És això? Al meu pare li fa por quedar-se sense feina?

Bet: Apa, que ets boníssima guardant secrets, eh?

Greta: Molt guardiana de la por, però guardiana de secrets, no massa!

Guardiana: Calfeu vosaltres dues!

Lluc: Doncs ara ja ho sé! Ja podeu ensenyar-me el malson, què més dona?

Guardiana: Igualment no ens la podem jugar. Ho has d'entendre!

Greta: Però d'aquí ningú dirà res de res, oi que no? I vosaltres no ho escriureu en aquests informes que heu d'omplir! Doncs ja està! Quin problema pot haver?

Guardià 5: No saps com ens tenen controlats des de la central... Al final, ho acaben sabent tot.

Lluc: Guardiana, va si us plau... Fes-ho per mi. Ja ho has vist, has aconseguit el teu objectiu...

(Els dos guardians es miren)

Guardiana: va, som-hi, endavant! I creuem els dits perquè no ho sàpiga ningú.

(Apareixen dues persones, el pare del Lluc i un company de feina)

Pare Lluc: Has pogut acabar aquell projecte que et duia de cap?

Company: Sí, a última hora, per sort... I tu?

Pare Lluc: Encara no, he tingut molt imprevistos... Em queda molt poquet, però fins demà no el tindrè acabat.

Company: Què dius? Però si l'havíem de donar aquest matí! I ja saps com es posa el "jefe" quan no li entreguem la feina a temps...

Pare Lluc: Ja ho sé, ja ho sé.. però no he pogut acabar-lo. I això que ahir em pensava que ja estava. No sé què ha passat.

Company: Vols que t'ajudi?

Pare Lluc: Mira, em pots fer tres còpies d'aquest document?

Company: Sí, clar, dona-me'ls.

(El pare del lluc els dona i quan marxa entra el cap de l'oficina amb cara de pocs amics. El company es gira i li dona ànims)

Cap: Senyor Armengol... Crec que hi ha alguna cosa que no acaba de funcionar, oi?

Pare Lluc: Sí senyor Durícia. Justament anava al seu despatx per explicar-li que...

Cap: No em vingui ara amb les excuses de sempre. Sap perfectament quines són les tres normes sagrades de la nostra oficina, veritat?

Pare Lluc: Sí senyor. Disciplina, esforç i complir terminis.

Cap: I sap quina ha oblidat, senyor Armengol? Ja li diré jo... LES TRES!! Aquest ha estat un error imperdonable!

Pare Lluc: Però és q...

Cap: Mai m'ha caigut bé, senyor Armengol, mai! I ara m'ho demostra amb la seva negligència!

Pare Lluc: Però és q...

Cap: En no entregar-me el projecte a temps, quedem descartats del concurs per construir una nova sucursal de la Multinacional xinesa!

Pare Lluc: Però és q...

Cap: I què? No té res a dir?

Pare Lluc: Sí clar, q...

Cap: No cal, no cal... No s'esforci. Queda despatxat. Demà ja no ha de venir. Reculli les seves coses i marxi.

(El cap marxa, el pare es queda desconsolat.)

Lluc: Pare...

ESCENA 9ª

(A l'escenari hi ha la Guardiana, el Lluc, la Greta i la Bet. El Lluc està trist.)

Guardiana: Ja sabia jo que no era bona idea que veiessis les pors del teu pare.

Lluc: No, guardiana, t'equivoques, crec que ha sigut l'empenta que em faltava per adonar-me del què ens has estat intentant explicar.

Guardiana: Vols dir?

Greta: Em sembla que entenc què vol dir el Lluc. Adonar-te de que el pare també té por a alguna cosa, provoca que vegis més normal el fet de tenir por, no?

Lluc: Exacte. Es pot tenir por de moltes coses, i segur que cadascú de nosaltres en té alguna. El problema és que el meu cas era exagerat.

Guardiana: Sí, la veritat és que sí. Ja vigilem que segueixi existint la por, però tu corries el risc de patir un empatx molt perillós per la teva salut!

(Entren el guardià 2 i 6)

Guardià 2: Venim a buscar dues noies per tornar-les als seus llits respectius...

Bet: Ara venim, un moment... I què feu quan trobeu algú que no té por?

Guardià 6: Què diu aquesta, ara?

Guardiana: Depèn dels casos. Quan algú finalment ha perdut totes les pors, no hi podem fer res. Però nosaltres, a través dels malsons, intentem sempre que en tornin a tenir.

Guardià 6: Creieu que ara és hora de filosofar? Au, vinga!

Guardiana: De vegades, encara que sigui poca, en trobem una mica ben amagada, i a través d'un malson ben preparat, li fem créixer de nou.

Guardià 2: Ara bé, això que diu no sempre funciona, no ens enganyem. Hi ha gent que són durs com una pedra.

Guardià 6: Apa, fica-hi més cullerada, tu...

Greta: Jo crec que hi ha més gent sense por que amb por, no?

Guardià 2: Ui no, no t'ho pensis pas! Fixa't en el Lluc, bé es pensava que el seu pare no en tenia cap de por, i mira ara... una cosa és que la gent tingui por, i una altra ben diferent és que ho vagin explicant pel món.

Lluc: És veritat, i segur que com el meu pare, n'hi ha mooolts per tot arreu.

Bet: Crec que a partir d'ara, viuré els malsons amb més tranquil·litat, sabent que esteu vosaltres allà fent anar els comandaments.

Greta: És com si fos el què passa la pel·lícula "Del revés", que quan la Riley dorm, hi ha tot de personetes creant els somnis i els malsons.

Guardiana: És que voleu saber un secret?

Nens: Sí, és clar, i tant!

Guardiana: La guionista que va escriure "Del revés", és una guardiana de la por!

Bet: Va, no m'ho crec.

Guardià 2: Doncs és veritat, noia...

Guardià 6: Va, som-hi. Demà la mireu a la tele per vuitantena vegada i ja està. Greta, tu vens amb mi, va.

Lluc: No podem xerra més estona?

Bet: Sí, fins que soni el despertador...

Guardiana: No pot ser, és massa perillós, tant per nosaltres com per vosaltres.

Guardià 2: Fem una cosa. Si us porto quatre persones que mai hauríeu dit que tenen por i us ho expliquen, ens prometeu que després marxarem cadascú a casa seva?

Nens: Ho prometem.

Guardià 6: Ho dieu de debò? *(Mentre que el guardià 2 marxa.)*

Guardiana: Va, serà només un moment...

Guardià 6: Això acabarà malament...

(Entra de nou el guardià 2 amb 4 persones: en Messi (o similar), el president de la Generalitat, en Walt Disney i Napoleó)

Nens: Messi!!

President: Mesi, Messi, però a mi ningú em fa cas.

Lluc: Perdoni senyor President, és que ha estat l'emoció del moment...

President: Ja, ja, si ja me'n faig càrrec, ja... És el què té conviure a la mateixa època. Per cert, em signes un autògraf i ens fem una selfie?

Bet: A veure, en Messi, el President de la Generalitat... I aquests qui són?

Greta: Que no el reconeixes? És en Napoleó! Que no heu fet el projecte de l'edat contemporània a la vostra escola?

Bet: Ah, sí, és clar... però no estava mort, aquest senyor?

Napoleó: És clar que sóc mort, però li devia tants favors al meu guardià de la por, que mireu, dos-cents anys després, encara els estic tornant...

Bet: I vostè és?

Walt Disney: Jo soc en Walt Disney, creador d'un món màgic i centenars de pel·lícules que segur que heu vist!

Lluc: Caram, quins quatre personatges, tu... I tots teniu por d'alguna cosa? És que no m'ho puc creure... No ho sabria endevinar, la veritat...

Guardià 6: Va, Lionel, explica-ho...

Messi: Tinc por a fallar els penals.

Nens: Com?

Messi: És que n'he fallat alguns alguna vegada, i em fa pànic arribar a una final de Champions i quedar empatats. M'imagino xutant el penal decisiu i fallant-lo... És terrorífic!

President: Renoj, doncs sí que seria terrorífic... Què dic terrorífic? Una catàstrofe nacional! I més comparat amb la meva por.

Greta: Quina és senyor President? Perdre les eleccions?

President: No, dona, no! Això seria un regal dels déus! Jo tinc por de les pancartes. Em veig traient una pancarta del balcó, i torna a aparèixer de nou. I la torno a treure, i hi torna a ser penjada... No desapareix mai!

Napoleó: A mi em fan por els gats.

Bet: De veritat?

Napoleó: Sí, em fan venir esgarrifances. Quan es posen d'aquella manera, que s'estarrufen i em miren amb cara d'assassins... La nit abans de Waterloo, vaig estar sentint un gat com miolava i no vaig poder dormir ni trenta minuts seguits...

Walt Disney: Els gats? Quina gràcia! Si són ben "monos"... No deus haver vist mai "Els aristogats", oi?

Napoleó: Els què?

Lluc: Senyor Disney, vostè de què tenia por?

Walt Disney: No ho endevinareu pas.

Greta: De que les seves pel·lícules no agradessin a ningú?

Lluc: Que hi hagi un terratrèmol a Disneyland?

Bet: No guanyar premis Òscar?

Walt Disney: Dels ratolins.

Nens: Els ratolins?

Lluc: Però si la seva creació més famosa, en Mickey Mouse, és un ratolí!

Walt Disney: Ho sé, ho sé... Ho vaig fer com a teràpia de xoc. I va funcionar... en part. No vaig deixar de tenir por, però em vaig fer molt famós!

Guardià 6: Doncs, ja ho heu vist. Qualsevol persona pot tenir por. Els famosos i els no tan famosos.

Guardià 2: Els valents i els covards, els alts i els baixos.

Guardiana: Els nens i les nenes, els homes i les dones. Tots, absolutament tots.

#TOTSTENIMMALSONS

Ja veureu que al llarg de la història
ningú pot escapar dels malsons
Sigui home, dona, nen, nena
fins i tot gent important

Com soc jo, ben pentinat
amb por a agafar un refredat

Doncs el meu malson no l'endevineu pas
fer una excursió i trobar-me Barrabàs

La meva por és anar a dormir
sense haver mirat què hi ha sota el meu llit.

Crec que els malsons que heu dit són poca cosa
si els compareu amb els meus ara ho veureu
Passar una guerra t'omple de moltes pors
cada dia vius, malvius un nou malson despert.

Quan vaig anar amb els meus vaixells
el pitjor malson que tenia jo
era no arribar a cap port
i quedar-nos sense aigua ni menjar.

Si us plau calleu ja, que parlo jo.
Ei, us dic un malson (no, ara no)
Els llops em fan molta por.
Xarxes socials això sí fa por
Xarxes socials, on tothom diu de tot

Així doncs, veieu, queda molt clar
tothom té malsons, avui i demà
Així que calma, somia i desperta
així que calma, somia i desperta
així que calma, perquè tots

Passem por, molta por
no ho pots evitar

Que trist seria el món sense cap malson
sense cap malson

ESCENA 10^a

(A l'escenari hi ha en Lluc, la Greta, la Bet, la Guardiana i els guardians 3 i 5. Els nens taral·legen la tornada de la cançó.)

Guardiana: Perfecte, veig que ha quedat clar del tot, veritat?

Lluc: I tant que sí guardiana! I sabeu una cosa? Demà marxaré de colònies i m'ho passaré pipa!!

Guardià 3: Demà, dius? Vols dir avui, no? Aviat serà de dia!

Greta: Si no fos perquè escagarrinen una mica, podria arribar a dir que m'agradaria tenir malsons cada nit!

Guardià 5: No cal que et passis, Greta. La por és important, evidentment, però amb mesura, no cal passar-ho malament!

Lluc: Sí, que si no, et passaria com a mi!

Guardiana: El més important és que assumiu que la por és una emoció molt valuosa, vital per la supervivència de les persones com a espècie!

Bet: Ostres... de gran voldria tenir la vostra feina. Podria fer-ho?

Guardià 3: És una mica complicat... El procés de selecció és llarguíssim, i et fan unes proves molt dures per veure si ets capaç de fer aquesta feina.

Guardià 5: I hauries d'estar disposada a renunciar a la teva vida habitual de dia.

(Entra el guardià 4.)

Guardià 4: Mare de déu de l'espardenya! Encara us trobo aquí?

Guardiana: Què passa?

Guardià 4: M'envia la directora general de l'organització amb un ultimàtum. O marxeu de seguida i aquests marrecs se'n van al seu llit o ja podeu dir adeu a la vostra feina per sempre. I ho ha dit en alemany!

Lluc: Com?

Guardià 4: Wenn sie nicht in fünf minuten...

Lluc: No, no... que com és que ho ha dit en alemany?

Guardiana: La directora és alemanya, i quan s'enfada molt, parla en la seva llengua materna.

Guardià 3: Però si ha arribat a parlar en alemany, ja podem apretar a córrer, el tema és seriós de debò. No ens amenaça mai perquè sí.

Bet: Va, marxem a casa doncs... Guardiana, et tornarem a veure?

Guardiana: Doncs no ho crec... Potser em veureu als vostres somnis...

Guardià 5: Més ben dit, als vostres malsons.

Guardiana: Però si no hi ha cap conflicte, no hauríem de tornar a parlar més.

Lluc: Em sap greu, hem après molt amb tu aquesta nit.

Guardià 4: Va, ràpid, que se us acaba el temps i encara acabaré rebent jo!!

Guardià 5: Va anem!

Bet: Adeu a tots, adeu Lluc, passa-t'ho bé a les colònies!

Lluc: Gràcies! Ho faré! Adeu Greta!

Greta: Adeu Lluc, adeu guardiana!

(Les dues nenes marxen amb les guardians. Només queden en Lluc i la guardiana.)

Guardiana: Bé, aquí se separen els nostres camins. Ha estat un plaer ajudar-te, Lluc.

Lluc: Moltes gràcies a tu. Em sento molt diferent després de tot el què hem viscut aquesta nit.

Guardiana: Ara estira't una estona, que et venen uns dies molt cansats...

Lluc: I si m'adormo i tinc un malson?

Guardiana: Què dius?

Lluc: És broma! Si tinc un malson, quan desperti me'l tiraré a l'esquena i a viure un nou dia!

Guardiana: Molt bé, Lluc... Adeu!

Lluc: Adeu!

Guardiana: I bona nit...

(La guardiana marxa mentre el Lluc s'estira.)

ESCENA 11^a

(Tornem a veure els sis amics de la primera escena, que estaven escoltant la història del Lluc.)

Lluc: I així va anar tot.

Txell: Ostres, gairebé me n'havia oblidat, però a mesura que ho explicaves, ho anava recordant tot. Ens ho vas explicar el primer dia d'aquelles colònies.

Fèlix: I amb aquesta història, quin premi vas guanyar? Com és que no t'has fet escriptor?

Xènia: No siguis tòtil, Felix! Jo sí me'l crec, al Lluc.

Fèlix: I jo també, és clar, és clar... Per què no hauria de creure que existeixen unes persones que es fiquen als teus malsons... justament per fer que tinguis malsons? Si tot és ben lògic i ben normal!

Sara: Tu ni cas, Lluc.

Lluc: Tranquil·la, mai li'n faig de cas, a aquest tros de suro.

Fèlix: Ep, sense faltar! *(I es piquen de mans tot rient, mentre apareix caminant una persona.)*

Joan: Escolta Lluc, no vas tornar a veure mai més la guardiana de la por?

Lluc: Doncs no, va ser com ella va dir. Mai més l'he vist. Tot i que de vegades, em sembla veure-la creuant un carrer, o dins un autobús... Però no són més que al·lucinacions. Sense anar més lluny, aquella senyora d'allà, així d'esquenes, me la recorda.

Fèlix: Ah sí, vols que li vagi a preguntar?

Xènia: I què li diràs, perdoni senyora, és vostè un personatge fantàstic que es fica als malsons de la gent per tal que tinguin por?

Fèlix: Doncs sí, clar, què vols que li pregunti, quin dia és avui?

Sara: Va Fèlix, deixa-ho estar i no molestis ningú. *(Però el Fèlix ja està anat cap a allà)*

Txell: Aquest Fèlix és un cas...

Fèlix: Perdoni, senyora... *(La senyora es gira)*

Lluc: No pot ser!

Xènia: Què passa?

Lluc: És ella!

Joan: Au va!

Sara: Però què dius?

Guardiana: Hola Lluc, quant de temps sense veure't...

Fèlix: Em punxen i no em treuen sang.

Joan: Algú em pot pessigar?

Xènia: Sí, és clar. *(El pessiga)*

Joan: Au!

Lluc: Però com pot ser que siguis tu? Què fas per aquí? Com pot ser! Si estava explicant la història...

Guardiana: Ho sé, he estat escoltant una estona. Quins records, eh?

Lluc: I què fas? Estàs de servei? Vas a vigilar el malson d'algú?

Guardiana: Ui no, ja no soc guardiana de la por. Em van despatxar l'endemà de la nostra trobada.

Lluc: Com?

Txell: Caram, ja és mala sort! Per què la van fer fora?

Guardiana: Massa irregularitats... Però sobretot haver ensenyat el malson del pare, ja et vaig dir que era massa arriscat.

Lluc: Ai, em sap molt de greu...

Guardiana: No, tranquil, que no te'n sàpiga! Estic molt millor des de llavors!

Joan: I què ha fet tot aquest temps? De què treballa ara?

Guardiana: Ara soc guardiana de l'alegria!

Sara: Què diu? De l'alegria? També hi ha guardians de l'alegria?

Guardiana: És clar! Què us penseu, que la por és l'única emoció que existeix? Estant totes les altres, i totes tenen les seves guardianes i guardians per tenir-ne cura!

Xènia: Això és molt flipant... però que molt, eh?

Fèlix: I això que preguntava abans el Lluç. Estàs fent la feina o només passejaves?

Guardiana: Treballant, treballant... Anava aquí al costat de la plaça. Hi viu un senyor gran que està sol i anava a fer-li recuperar el somriure.

Sara: Que interessant! Podem venir amb vostè?

Guardiana: Què? Ui no, em podria ficar en un embolic...

Lluç: Ostres, doncs millor que no, que l'última vegada va anar com va anar...

Txell: Només serà una estona... Pot ser molt interessant veure en acció una guardiana de l'alegria!

Guardiana: Sabeu què? Podeu venir!

Joan: Sí? Moltes gràcies!

Guardiana: D'aquesta manera veureu que tots podeu ser guardians de l'alegria. Només cal voler fer feliç a qui tingueu el costat!

(Van marxant plegats)

MALSONS TOTA LA NIT

Malsons per donar i vendre, tard o d'hora tots n'hem viscut
Potser de gran o de petit, segur que alguna vegada ho has sentit
Per això et volem dir ben fort:

Tens por? Doncs tranquil, que és ben normal

Tens por? No pateixis, tothom en té

Tens por? Mira-la als ulls fixament i crida

Por, no em fas por (x2)

Cada dia quan es fa fosc i és de nit
després de sopar quan ja estem ben tranquils
anem cap al llit i ens estirem serens
respirem amb calma i tanquem els ulls.
Si tenim sort aquella nit somiarem
moments divertits i que ens senten molt bé
però si la cosa es torça, ja pots patir
que arriba el seu moment.

Malsons, que ara venen i se'n van
Malsons, no et deixen ni respirar
Malsons, qui dimonis els ha inventat
Em fan plorar, em fan patir, em fan suar, em fan bramar.

Por, tota la vida hem tingut por, però ara ja hem dit que no
que no ens pot deixar congelats, l'hem de vèncer i com?
Només l'has d'agafar fort i dir-li amb convicció: Tinc por i què?

He de viure la vida amb tu, i t'he d'acceptar
però no deixo que manis sola el meu destí, així que...

Tens por...

Deixa que el malson marxi per on ha vingut
Pensa que al final els teus ulls obriràs
Després de la nit un dia començarà
Després de la foscor sortirà el sol (x3)
Després de la foscor segur sortirà... el sol

